

De liefde van Christus

Thomas Guthrie

uitgave van:

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 24

1. Tot een zaligmaker der wereld	William Jay
2. De doop als levensbron	Thomas Manton
3. Ontsteek een lichtend vuur	Octavius Winslow
4. Hoe zal ik tot God gaan?	Horatius Bonar
5. Jezus verschijnt	Charles Haddon Spurgeon
6. Grondslagen van het nieuwe leven	Richard Sibbes

Jaargang 24 – nummer 7 – juni 2022

Toelichting foto omslag:

Een zelf gevlochten bandje, als symbool van vriendschap. Dat is een van de manieren in deze tijd om vriendschap uit te drukken. 'Wat je hart ook maar verlangt, ik zal het voor je doen.' Zo drukte Jonathan zijn liefde voor David uit. Het voorbeeld van deze vriendschap, van deze liefde, neemt Thomas Guthrie in deze preek als uitgangspunt om ons mee te nemen naar de liefde van de Heere Jezus.

Bronvermelding

Oorspronkelijke titel: The love of Christ

Bron: Thomas Guthrie, The Way to Life: Sermons, New York: 1863

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel.

De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website:

www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

De liefde van Christus

Uw liefde voor mij was wonderlijk.

2 Samuel 1:26¹

Deze woorden komen uit een prachtige, hartroerende lijkrede, uitgesproken met de diepste smart en vanuit het edelste karakter. Wie deze klaagzang leest, vraagt zich af in welke kunst David de grootste meester was: in het gebruik van de pen, de harp of het zwaard. Jonathan vond in hem een waardig man om zijn gedachtenis te bewaren en zijn opmerkelijke deugden te vermelden. En dat heeft David uitstekend gedaan. Hij heeft ze als geurige nardus bewaard in een albasten kistje, of, zoals ik eens zag, als een druppel water gevangen in het kristal van een kostbare steen.

Dankzij de psalmdichter is deze edele lofrede niet alleen een eerbetoon aan Jonathans hoofd, maar ook aan zijn hart. Bedenk dat de dood van Saul het enige obstakel had verwijderd dat nog tussen David en de troon in stond. Sauls sterven had David bevrijd van een vijand die hem enkele jaren meedogenloos en vol haat had achtervolgd. 'Van de doden niets dan goeds', wordt vaak gezegd, en terecht. Zij kunnen zichzelf niet meer verdedigen. Tenzij er grote belangen op het spel staan, moeten we hun nagedachtenis met rust laten. Wat we in deze omstandigheden op z'n hoogst van David hadden kunnen vragen, was dat hij een gepast stilzwijgen in acht nam en alle herinneringen aan Saul in het graf begroef. Maar daar was hij niet toe in staat. Hij was uit beter hout gesneden, hij was van edeler bloed. Zijn grootmoedige hart vergaf en vergat al het onrecht. Hij dacht met warme gevoelens terug aan die gelukkige dagen in het begin, toen de koning hem als onbekende herdersjongen in zijn gezin opnam en met koninklijke gunsten overlaadde. Hij dacht aan de dagen waarop hij met zijn harpmuziek Sauls stormachtige woedeaanvallen bedwong en de golven tot bedaren bracht.

¹ Naar de KJV: 'Thy love to me was wonderful, passing the love of women.'

David heeft Sauls fouten begraven. Maar terwijl hij de onzuiverheden tussen de uitgedoofde kooltjes laat liggen, haalt hij het goud eruit, dat wil zeggen: de betere aspecten van Sauls karakter. Zonder hem deugden toe te kennen die hij nooit heeft bezeten, zoals op veel liegende grafstenen gebeurt, bezingt hij zoveel mogelijk goeds van Saul als hij kan. Hij kroont zijn nagedachtenis met de eer die een koning, een plichtsgetrouwe zoon, een vriendelijke vader en een uitzonderlijk moedige man toekomt. 'Van het bloed der verslagenen', zingt hij, 'van het vette der helden, werd Jonathans boog niet achterwaarts gedreven; en Sauls zwaard keerde niet leeg weer. Saul en Jonathan waren in hun leven geliefd en in de dood niet gescheiden. Ze waren sneller dan een arend, sterker dan een leeuw.'

Jonathan is echter de belangrijkste persoon in deze prachtige klaagzang, de hoofdpersoon op het schildersdoek. Zoals vaker het geval is bij ouders van uitnemende kinderen, dankt de vader ook hier een groot deel van zijn beroemdheid aan zijn zoon. Veel zonen hebben een betere vader gehad, maar welke vader had ooit zo'n zoon? In sommige opzichten heeft Jonathan zijn gelijke niet in heel de geschiedenis, heilig of werelds. Hadden we hem beter gekend, dan hadden we hem ongetwijfeld minder hoog geacht. Want dan zouden we ook gebreken in hem hebben gevonden. Dan hadden we ook over hem gezegd: 'Zelfs het licht van de felste zon wordt getemperd door zonnevlekken.' Maar er is niet één fout van Jonathan opgeschreven. En terwijl God hem meer eer toekent dan ieder ander wiens naam in dit heilige boek staat, heeft Hij niet toegelaten dat ook maar één vlek Jonathans nagedachtenis besmeurt.

Als er ooit een zuivere vriendschap in deze wereld is geweest, puur, onbaatzuchtig, vrij van afgunst, zonder een greintje eigenbelang, niet in staat om een achterdochtige gedachte te koesteren en wél in staat zich te verblijden over de voorspoed van een ander, dan heeft deze vriendschap gewoond in het hart van hem die nu levenloos op Gilboa's bergen lag. Nooit heeft een speer een vriendelijker hart doorstoken. Nooit heeft een oorlog een edeler slachtoffer op haar bebloede altaar geofferd. Nooit heeft iemand zo'n vriend gehad als

David verloor in Jonathan. Want Jonathan stond in zijn liefde net zo ver boven de gewone man als zijn vader in lengte – Saul torende immers met kop en schouders boven de andere Israëlieten uit. Als ooit iemand zijn naaste liefhad als zichzelf, wél in staat was zich te verblijden over de voorspoed van een ander, zelfs als het tot zijn eigen nadeel was, dan was het Jonathan wel. En wie ook maar enig verstand en gevoel heeft, kan deze tragische historie niet lezen zonder te geloven dat Jonathan deze buitengewone, maar niet buitensporige loftuiting waard was: 'Uw liefde voor mij was wonderlijk.'

Dit is onze eervolle gedachtenis aan Jonathan, die nu zelf rust. Laat hem rusten. Eén groter dan Jonathan is hier. Laten we echter niet de integriteit vergeten die, dankzij Gods genade, Jonathans prachtige karakter reinigde, verhief en heiligde. Deze bracht hun uitnemendheid aan het licht zoals een vakman de prachtige nerven doet oplichten die in het ruwe hout verborgen liggen, of de kleuren die schitteren en glanzen in een juweel. Jonathan was ermee tevreden dat David zijn plaats zou innemen. God had het zo bepaald. 'Ja, Heere, want zo was het Uw welbehagen.' Ik kan niet geloven dat iets anders dan een hartelijke overgave aan Gods wil Jonathans hart onder deze zware, benarde omstandigheden zo nauw aan dat van David had kunnen verbinden. In het verhaal van deze weergaloze en meer dan romantische vriendschap zwijgt de Schrift over Jonathans geloofsleven, maar ik zie hier de hemelse vrucht van godsvreze. Hij ruste in vrede en eer! Wij wenden ons tot een edeler onderwerp. Hoewel ik niet één blaadje uit Jonathans lauwerkrans wil plukken, kan ik de woorden van deze tekst niet lezen – wie wel? – zonder te denken aan Eén groter dan Jonathan.

Wanneer we deze woorden overdenken, verdwijnt Gilboa en doemt Golgotha voor onze ogen op. Het strijdtoneel waarop Jonathan zich als een in het nauw gedreven leeuw weert en verzwakt door bloedverlies op de grond valt, maakt plaats voor een ander tafereel. Ik zie Jezus te midden van de goddeloze menigte staan en in de straten van Jeruzalem onder Zijn kruis bezwijken. De heuvel waarop Jonathan in het bleke maanlicht bebloed en levenloos op de grond

ligt, omringd door vele andere doden, met zijn gezicht naar de hemel gewend en zijn voet naar de vijand die door zijn zwaard is gevallen, verandert van perspectief. Voor onze ogen verschijnt het kruis op de heuvel Golgotha, waar de zonnestrallen op het gebogen hoofd en het gemartelde, bebloede lichaam van de Zoon van God schijnen. Op Hém zijn deze woorden het beste van toepassing. Aan dít kruis hangen we de harp van David. We nemen de lauwerkrans van Jonathans hoofd, met zijn volle instemming, om er een doorrenkrans van te vlechten – en dan wenden we ons tot Jezus en zeggen: ‘Uw liefde voor mij was wonderlijk.’

1. In ons is niets beminnelijks wat ons Zijn liefde waardig maakt – daarom is Christus’ liefde voor ons wonderlijk

De schoonheid van de natuur kunnen we niet zien zonder haar te bewonderen. We bewonderen de sterrenhemel, de regenboog, de bossen vol druppels diamanten, het met dauw beparelde gras, de rozige dageraad, de paarse bergen, het grijze rotsmassief, de blauwe oceaan, de eenvoudigste bloem, een lachend kind of een spelend meisje. Zo zijn we geschapen; dit is onze aard. Net zo goed ligt het in onze aard dat we liefhebben wat liefelijk is, en daar met genegenheid naar kijken. Zoals ijzer onweerstaanbaar wordt aangetrokken door een magneet, worden wij van nature aangetrokken door aantrekkelijke zaken. God heeft ons gemaakt om lief te hebben. Wanneer we dicht bij zo’n liefelijk voorwerp worden gebracht, omhelzen we het (zogezegd) met liefde, zoals de zachte, buigzame ranken van de druif zich rond de pergola wikkelen die hij met bladeren bekleedt en met paarse trossen versiert. Wat een sterke overeenkomst is er tussen natuurlijke en geestelijke zaken!

Zonder iets aan Jonathans verdiensten af te doen, moeten we erkennen dat zijn bijzondere liefde voor David geen liefde was die naar een onwaardig voorwerp uitging. De ene dappere man heeft de andere lief. In de riddertijd had men respect voor de moed van vijanden. Mannen bewonderden dapperheid zelfs in iemand die de wapens tegen hen opnam. Zo vond de krijgshaftige man die (met

zijn wapendrager als enige metgezel) in zijn eentje het kamp verliet, de steile rots beklom en zich midden in een garnizoen Filistijnse soldaten stortte, een waardig voorwerp van genegenheid in de jongeman die slechts gewapend met een slinger en een steen op pad ging om de reus te verslaan.

Toen die herdersjongen met het bebloede hoofd van Goliath in zijn handen voor Saul stond en bescheiden vertelde wat er was gebeurd, verbaast het me niets dat er staat: ‘De ziel van Jonathan [werd] verbonden aan de ziel van David; en Jonathan beminde hem als zijn ziel.’ Ze hadden veel gemeenschappelijk: oorlogsprestaties, sterke genegenheden, een edelmoedig karakter, oprechte Godsvreze, een stoutmoedigheid die alles aandurfde en zich door niets liet intimideren. Zo leken deze wapenbroeders op elkaar zoals water het gezicht weerspiegelt (zie Spr. 27:19). Ik zag eens hoe twee heldere druppels kwikzilver bij elkaar werden gebracht en samenvloeiden. Zo werden vanaf die dag Jonathan en David met elkaar verenigd.

We wenden ons nu van hen tot Jezus en onszelf. Wat vinden we in de mens dat de liefde van Golgotha kan verdienen? Op de dag dat Jonathans ziel aan Davids ziel werd verbonden, vocht David Jonathans strijd en redde hij de kroon van diens vader. Wij waren ook gewapend, maar gebruikten die wapens tégen de rechten van Christus en de troon van Zijn Vader. Wij streden ook, maar aan de verkeerde kant – in het leger van de duivel, als opstandelingen tegen God. Het is niet genoeg om te zeggen dat er niets liefelijks in ons was, dat de heilige God in ons geen enkele reden zag om ons lief te hebben. De zonde, dat afschuwelijke kwaad dat Hij haat, dat zaad en die kiem van alle kwaad, zo hatelijk dat Hij het niet kan aanschouwen (Hab. 1:13), heeft de natuur van ieder individueel mens en heel het menselijk geslacht doortrokken. Dit noodzaakte God om van Zijn eigen schepselen te gruwen.

Schrik niet van die uitdrukking. Ik gebruik sterke taal, maar dat kan ik rechtvaardigen. Denk eens aan een opgezwollen lijk dat aan het vergaan is en een vreselijke stank verspreidt. Alle menselijke

eigenschappen zijn op schokkende wijze aangetast; het heldere oog, de blozende wang, de lieve lippen en de aantrekkelijke gestalte zijn veranderd in een weerzinwekkende gedaante, een feestmaal voor wormen die de dood een afschuwelijk leven geven. Als onze meest geliefde tot zo'n staat zou vervallen, zouden we diegene niet meer omhelzen, maar rillend van ons afstoten. We zouden het lichaam met grote afschuw bezien en vervolgens onze ogen afwenden, roepend om een graf waarin we onze dode konden begraven.

Dit leert ons hoe de zonde degenen die God vroeger met goddelijke genegenheid liefhad, afschuwelijk maakt in Zijn ogen. God is zo heilig dat zelfs de hemel niet zuiver is in Zijn ogen (Job 15:15). Hij legt Zijn eigen engelen dwaling ten laste (Job 4:14). Geen wonder dat deze God de mens verafschuwt! Zodra een mens zichzelf in het juiste licht ziet, zodra de Heilige Geest zijn ogen verlicht zodat hij zijn eigen hart met alle verdorven hartstochten ziet, en zijn leven met de vele walgelijke en boosaardige zonden die hij doet, verafschuwt hij zichzelf. Of wilt u dat ontkennen? Luister naar iemand wiens woorden weerklank zullen vinden in ieder bekeerd hart: 'Met het gehoor van het oor heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as' (Job 42:5-6).

Historici verhalen dat koningin Mary [van Engeland] grote koninklijke schoonheid bezat, ondanks al haar laagheid, valsheid, wreedheid, bloedige fanatisme, de woede-uitbarstingen en misdaden die haar nagedachtenis met zo'n onuitwisbare schandvlek hebben besmeurd. Zo fraai was haar gestalte, zo knap haar gezicht, zo innemend haar glimlach dat alleen mannen die uit hetzelfde hout waren gesneden als [John] Knox haar betoverende charme konden weerstaan. En om te spreken over iets beters dan de schoonheid die door motten wordt verteerd: ik heb wel mensen gezien die, ondanks veel wat afkeer opwekte, toch ook enkele aantrekkelijke, compenserende en verzachtende eigenschappen bezaten. Maar in de ogen van Gods oneindige en onbevleete heiligheid heeft de zonde ons niets overgelaten. Het was slechts de ellendigheid van de mens die Gods zegen van boven kon uitlokken.

De zonde liet niets onaangeraakt in de mens. En, net als vleesvliegen: wat de zonde aanraakte, besmeurde ze. De hele mens werd aangetast – zijn hoofd en hart, ziel en lichaam, het verstand en de genegenheden, de verbeelding en de wil. Het dodelijke gif van de slangenbeet doortrok zijn hele wezen. Vandaar de verootmoedigende, treffende woorden van de profeet: 'Het ganse hoofd is krank, en het ganse hart is mat. Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan; maar wonden, en striemen, en etterbuilen, die niet uitgedrukt noch verbonden zijn' (Jes. 1:5-6).

Is het waar dat alle mensenkinderen stinkende geworden zijn? Dat er niemand is die goeddoet, ook niet één (Ps. 53:4)? Dat al de gedachte-spinsels van hun hart elke dag alleen maar slecht zijn (zie Gen. 6:5)? Dat ieder van ons kan instemmen met de woorden van de apostel: 'Want ik weet, dat in mij, dat is, in mijn vlees, geen goed woont' (Rom. 7:18)? Dan heeft de zonde ons niet overgelaten om de liefde van een heilige Zaligmaker op te wekken, maar slechts reden gegeven om Zijn afkeer op te wekken. Daarom is onze verlossing louter genade. Daarom is de zon die aan de hemel staat het meest passende en majestueuze symbool van de liefde van de Zaligmaker. De zon heeft haar plaats in de lucht, zonder dat ze wordt ondersteund door pilaren die op de aarde rusten en zonder dat ze ergens aan opgehangen is. Ze zendt haar heldere stralen uit door een innerlijke krachtbron, in tegenstelling tot de steen, de vallende regen en de vlamme, uitdovende meteoriet, die dankzij de zwaartekracht op de aarde neerkomen. Zo is het ook met de goddelijke liefde, de genezende stralen van de Zon der gerechtigheid. Verlossing is één en al genade. Ze rust op geen enkele [menselijke] verdienste. 'Hij [heeft] ons zalig gemaakt naar Zijn barmhartigheid' (Titus 3:5). Hij sloot niet het beminnelijke, maar het verachtelijke in Zijn armen. Daarom mogen we deze lofprijzing zeker toepassen op de liefde van Jezus: 'Uw liefde voor mij was wonderlijk!'

2. In ons is niets dat liefheeft – daarom is Christus liefde voor ons wonderlijk

Wij hebben lief wie of wat ons liefheeft. Dat is de wet van onze natuur. Liefde ziet haar eigen gezicht weerspiegeld in het hart van

een ander, zoals iemand in een waterput de weerspiegeling van zijn gezicht ziet. Wij kunnen niet anders dan liefhebben wat of wie ons liefheeft, ongeacht wie of wat dat is. Ook al is het de hond die blaft, springt en dol van blijdschap rondjes om ons heen rent als we thuis komen – ‘de eerste die ons verwelkomt en de eerste die ons verdedigt’². Ik zou iemands vriendschap goedkoop noemen als hij niet houdt van een hond die van hém houdt. Ik zou weinig geven om het kind dat geen enkele traan laat bij het graf van zijn eenvoudige maar trouwe speelkameraadje – of, om een beeld uit de Bijbelse geschiedenis te lenen, van het kleine oilam dat de arme man had gevoed; het at van zijn eigen voedsel en dronk uit zijn eigen beker, het sliep in zijn schoot en het was als een dochttertje voor hem (zie 2 Sam. 12:3). Als een arm redeloos schepsel ons liefheeft, lokt dat onze wederliefde uit, door een natuurwet zo onweerstaanbaar en goddelijk als de natuurwet die een steen op de grond laat vallen of ervoor zorgt dat een rivier naar de zee stroomt.

Welke geheimen deze sleutel ook ontsluit, welke eigenaardige en bijzondere huwelijken het ook kan verklaren, het onthult niet de mysteries van Golgotha; het verklaart niet de liefde van Christus. Ik heb wel mensen gezien die zich hadden overgegeven aan een leven vol ondeugden, maar de deugd nog respecteerden en vol wroeging en spijt terugkeken op hun kindertijd en de eenvoud van hun ouderlijk huis. Ik heb gezien hoe een losbandige zoon het hart van zijn vrome moeder kwelde en haar grijze haren met verdriet naar het graf bracht, maar toch van haar hield. Hij betreurde zijn tekortkomingen en beantwoordde haar liefde. Ook al gaf hij toe aan de zonde, hij klampte zich aan zijn moeder vast als een arme drenkeling aan een stuk wrakhout waarop hij misschien nog naar de kust zou drijven.

Stelt u zich eens voor dat onze liefde voor goedheid het verlies van die goedheid had overleefd. Dat wij nog enige liefde tot God hadden behouden toen we Zijn beeld verloren. Dat we nog enkele talmende

² Een citaat uit het gedicht *Epitaph to a Dog* door George Gordon Byron (1788-1824). (Noot vert.)

blikken achterom hadden geworpen naar Eden. Dat we diepbedroefd waren geweest over Gods ongenoege, zoals Absalom bedroefd was toen hij al twee jaar in Jeruzalem verbleef zonder dat hij in de tegenwoordigheid van zijn vader werd toegelaten. Als we zulke overblijfselen van onze oorspronkelijke onschuld hadden overgehouden, zou Christus' liefde voor ons niet zo wonderlijk zijn geweest.

Echter, zulke gevoelens waren er niet in de mens om Christus' liefde op te wekken. De mens is van nature hatelijk en elkaar hatende (Tit. 3:3). Ik doe een beroep op u, onbekeerden. Bewijst uw hart dit niet? Degenen die bekeerd zijn, worden hierdoor herinnerd aan de dagen waar ze nu vol afschuw op terugkijken. Ze vragen zich af hoe het mogelijk is dat Hij hen verdroeg toen ze de wapens tegen Hem opnamen, Zijn wetten vertraptten, Zijn barmhartigheid verachtten en Zijn genade bespotten. Hoe duidelijk staat dat ook in de Bijbel beschreven, met uitspraken als deze: ‘Het bedenken van het vlees [is] vijandschap tegen God’ (Rom. 8:7). ‘Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad’ (1 Joh. 4:10). ‘Maar God bevestigt Zijn liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren’ (Rom. 5:8).

Wat zo diep in ons hart is gegraveerd en zo duidelijk op de bladzijden van de Bijbel is geschreven, zie ik nog aangrijpender in het lichaam van Hem Die in de hemel op de troon zit. Niet alleen werd Hij om onze overtredingen verwond, Hij werd ook door de handen van de overtreders verwond. De littekens van de spijkers in de handen die onze Advocaat biddend omhoog heft en dat diepe litteken in Zijn zijde waren niet het werk van duivelen. Als iemand Hem vraagt: ‘Wat zijn deze wonden in Uw handen en Uw zijde?’ kan Hij naar waarheid antwoorden: ‘Dit zijn de wonden waarmee ik werd verwond in het huis van Mijn vrienden!’ (zie Zacharia 13:6). Deze wonden werden Hem toegebracht door mensen. Het zijn kentekens van een liefde die vijanden in haar armen neemt, een liefde die zowel liefdelozen als onaantrekkelijken omhelst, zowel haat als verachtelijkheid omarmt. O, laat de stralende menigte die met kronen der heerlijkheid voor Hem staat, gekleed in de witte kleding van

overwinnaars, de kerk op aarde bijvallen in de hemelse gezangen. Laten ze deze woorden in hun lied verweven: 'Uw liefde voor ons was wonderlijk!'

3. De liefde van Christus is wonderlijk in haar daden

Deze liefde is wonderlijk in haar daden. 'Is het wel met u, mijn broeder?' Zo begroette Joab Amása, terwijl hij hem bij zijn baard pakte om hem te kussen – maar het laatste woord was nog niet over zijn lippen gekomen toen hij zijn zwaard in Amása's hart stak. Hij stak hem onder de vijfde rib en vervolgde zijn weg. Zo niet degenen die Joab volgden in de strijd. Toen zij het gebeurde opmerkten, hielden ze de pas in en stonden stil. De toekijkende menigte werd groter, de mensen staarden vol verbazing en afschuw naar Amása die, gedrenkt in zijn bloed, midden op de hoofdweg lag, als slachtoffer van een uiterst laaghartige wreedheid. Een dood lichaam op straat trekt altijd een groep mensen aan; of ze nu hard aan het werk zijn of zomaar rondhangen, mensen van alle leeftijden, ook ouden van dagen en kleine kinderen. Uitroepen van medelijden, verrassing en afschuw komen over de lippen en de vragen buitelen over elkaar heen: 'Wat is er gebeurd? Wie is dat? Waar woonde hij? Wie zijn zijn vrienden?' En wat zou het ons raken, wat zou het zelfs de ruwste mannen raken, als we zagen hoe een bevende, kromme, grijze oude man of een radeloze moeder zich door de menigte heen werkte en zich op het lichaam wierp met een kreet, een wilde, doordringende uitroep: 'O, mijn zoon! Mijn geliefde zoon! Ach, was ik maar in jouw plaats gestorven, mijn zoon, mijn zoon!'

Bij zo'n tafereel staat een mens stil. Maar hier is een tafereel dat zelfs de vleugel van een engel zou doen stilstaan, dat hemel en aarde met verbazing zou vervullen. Wie is dit? Hoor, o hemelen, en sta versteld, o aarde! Bij het kruis waaraan Hij sterft, vangt het oor van het geloof de stem van de Eeuwige op: 'Dit is Mijn geliefde Zoon!' Wie is Hij Die daar door wrede handen wordt afgeranseld en de slagen zachtmoedig verdraagt? Wie is Hij Die door bloedverlies

verzwakt en onder Zijn kruis bezwijkt? Wie is Hij Die aan het hout hangt terwijl het bloed uit Zijn handen en voeten stroomt? Wie is Hij Wiens stervende oor geen heilige gebeden en psalmen hoort, maar het geschreeuw en gespot van een goddeloze menigte? Wie is Hij Die daar verminkt en levenloos aan het middelste kruis hangt met het hoofd op Zijn borst, de bleke doodskleur op Zijn gezicht, sprakeloze lippen en nietsziende ogen? Hij is de Zoon van God. De Vorst van het leven is de prooi van de dood geworden. Hij is tegelijkertijd zowel het edelste Slachtoffer van de dood als de almachtige Overwinnaar ervan.

Hoe is dit gebeurd? Eén woord geeft het antwoord. Dat woord is Liefde. Liefde voor zondaars, voor de grootste, de meest schuldige zondaars. Liefde bracht Hem naar de aarde; liefde sloot Hem in de baarmoeder van Maria; liefde sloot Hem in het graf van Jozef. Liefde weefde het koord dat Zijn handen bond, liefde smeedde de spijkers die Hem aan het hout hielden. Liefde huilde in Zijn tranen, ademde in Zijn zuchten, sprak in Zijn kreunen, vloeide in Zijn bloed en stierf aan het kruis.

Als we bedenken Wie Hij was en wie wij waren, als we bedenken waarom en voor wie Hij leed, dan is het onmogelijk om daar te staan, naast het kruis met zijn edele, bloedende, stervende, goddelijke last, om dat dierbare, heilige lichaam te zien en niet te zeggen: 'Uw liefde voor mij, een arme zondaar, een kwaaddoende zondaar die de hel verdient, een schuldige en verdorven, een hatelijke en hatende zondaar, was wonderlijk – ze was wonderlijker dan de liefde van vrouwen, wonderlijker dan de liefde van engelen. Er zijn geen woorden voor. Alle vergelijkingen schieten tekort om Uw liefde uit te drukken. Ze gaat ons voorstellingsvermogen te boven. De eeuwigheid zelf kan haar lof niet ten volle bezingen!'

Het was en is nog steeds gebruikelijk in het Oosten dat een man uiting geeft aan zijn vriendschap door zijn vriend dure, kostbare kleding te schenken – door zijn eigen mantel te nemen en deze bij zijn vriend om te hangen. Ik heb gelezen hoe de keizer van

Frankrijk in het heetst van de strijd de onverschrokken dapperheid van een soldaat opmerkte en toen in het enthousiasme van zijn bewondering zijn eigen onderscheiding van het Legioen van Eer nam en dat op de borst van de dappere man bevestigde. In overeenstemming met zulke gebruiken vertelt de Bijbel ons dat Jonathan zijn mantel uitdeed en aan David gaf, 'ook zijn klederen, ja tot zijn zwaard toe, en tot zijn boog toe, en tot zijn gordel toe' (1 Sam. 18:4).

En als die jonge schaapherder zijn eenvoudige kleding heeft uitgetrokken en gekleed als een prins voor de hofhouding, het legerkamp en de koning staat, hebben we een zwak beeld van wat Jezus voor ons doet. Als de Zoon van God legde Hij Zijn zichtbare heerlijkheid af en ruilde Hij, als het ware, van kleding met ons. Hij nam niet alleen onze natuur, maar ook onze schuld op Zich. Hij nam onze schande op Zich, opdat Hij ons zou kunnen bekleden met Zijn heerlijkheid. Wat een ruil! Onze zonden worden Hem toegerekend, terwijl Zijn gerechtigheid ons wordt toegerekend. Zo koopt Hij met een doornenkroon voor ons een kroon van onsterfelijkheid. Hij bestijgt het kruis opdat wij zouden kunnen opstijgen naar de hemel. Zie toch hoe Hij ons liefhad!

Om Jonathans liefde te illustreren, wordt ook nog verteld dat hij tegen David zei: '[Alles] wat uw ziel zegt, dat zal ik u doen' (1 Sam. 20:4). Dat is precies hetzelfde als wat Jezus tegen Zijn volk zegt! Hij kan niets onthouden aan degenen aan wie Hij Zichzelf heeft gegeven. Hoe zou Hij dat ook kunnen? Het zou onredelijk zijn om dat te geloven. Als Hij nooit tegen ook maar één mens heeft gezegd: 'Zoek Mijn aangezicht tevergeefs', hoeveel minder zal Hij dan zulke woorden spreken tot degenen die Hij met Zijn bloed heeft gekocht en in het binnenste van Zijn hart heeft geborgen!

Evenmin heeft Hij iets beloofd wat Hij niet wil of kan doen. Jonathans belofte was groot en kwam uit een liefhebbend hart, maar ach, de dag brak aan waarop het liefhebbende hart en de hand die David zou hebben geholpen koud waren geworden. 'Uw

liefde voor mij *was* wonderlijk.' Wat een bittere gedachte! Het was iets uit het verleden, een heilige herinnering; meer niet! De pijlen van de Filistijnen hadden die liefde opgedronken. De ijzeren strijdnets had deze zoete bron stukgeslagen. Hij lag er leeg en droog bij. Het luisterende oor waarbij David eens zijn verdriet uitstortte, hoorde niets meer. Het hart dat hem liefhad, klopte niet meer. Jonathan was er niet meer, hij was dood. Het enige dat nog over was, was de herinnering aan een vreugde die David nooit, nooit meer zou smaken. Hij zou Jonathans gezicht niet meer zien. Daarom wierp hij zich op zijn bebloede graf en riep hij het uit: 'Ik ben benauwd om uwentwil, mijn broeder Jonathan! Gij waart mij zeer liefelijk; uw liefde was mij wonderlijker dan liefde der vrouwen!'

Hoeveel gelukkiger is ieder die Jezus liefheeft! De Zoon van God is geen lekkende waterbak, maar een bron die voortdurend vol is, tot overvloeiens toe. Zijn naam is: 'Ik ben Hij Die leeft, en Ik ben dood geweest.' De engel bewaakt een leeg graf en droogt de tranen van de vrouwen met de woorden: 'Hij is niet hier; Hij is opgestaan!'

Van het kruis dat Hem vasthield en het graf dat Hem omsloot, staan we in gedachten op om Zijn spoor te volgen door de sterrenhemel, verder en verder naar de hemelpoort, en nog verder, nog hoger, tussen rijen juichende engelen door, naar de troon van de Eeuwige. Daar is Hij nu. En wanneer we zien hoe Hij onze dagelijkse zonden vergeeft, in onze dagelijkse behoeften voorziet en dagelijkse zegeningen over ons uitstort, veranderen we de tijd van het werkwoord. Dan zeggen we niet: 'Uw liefde voor mij *was*', maar: 'Uw liefde voor mij *is* wonderlijk.'

En voordat we zelf de hemelpoort zijn binnengegaan, voordat we daar de tronen en de verheerlijkten zien, de heerlijkheid die Jezus heeft bij de Vader en met Zijn broeders deelt, voordat de palmtak van overwinning in onze eigen handen wordt gedrukt en een met bloed betaalde kroon op ons eigen hoofd staat, voordat we door de

met goud geplaveide straten lopen en meezingen met de liederen die klinken als het geluid van vele wateren – voor die tijd zullen we nooit genoeg begrijpen wat we aan Christus' liefde te danken hebben en hoe voluit terecht het is dat we tegen Hem zeggen: 'Uw liefde voor mij was wonderlijk!'